

Tema ettekanne oli nüüd läbi. See oli pärastlõunase paneeli viimane. Toivo märkas rahuloluga, et rahvas ei valgunud umbseks läppunud saalist välja tormaka kärsitusega, üksteisele kuklasse hingates nagu eriti igavate ettekannete järel. Raskest heledast puidust kahepoolsed ukсед olid valla lükatud, ruumi hoovas jahedat hingust, milles hea ettekujutuse korral võis aimata mere soolast õhku – hotell asus ju otse rannas. Toivo oli kuulnud, et suuremate sügis- ja talvetormide ajal kippus tulvavesi hoonet uputama. Nüüd voogas sümposionil osalejate katkematu, ent rahulik laine vastasuunas, sinna, kus fuajee klaasseinte taga paistis madala pilvise taevaga kokku sulav, kuid tooni võrra tumedam hall meri. Peagi uputab see rahvamass lähedal asuvaid kohvikuid ja baare, valgub väikeste seltskondadena üle veel algamata sivitushooaja tühjuses tukkuva linnakese.

Tibutas uduvihma, kuid tuult ei olnud. Mööda rannapromenaadiga rööbiti kulgevat rattateed sõitis umbes kaheteistaastane poiss, dressipluus eest valla. Küllap oli väljas kõledast vaatest hoolimata üsna soe ja kevadelõhnane. Ootamatu kergustunde ajal otsustas Toivo mitte naasta kokkuvõtete ja lõpukõnede ajaks, vaid jalutada kesklinna. Ta heitis korraks veel pilgu tühjenevasse saali veendumaks, et keegi temaga vestelda ei taha. Ettekande lõppedes oli ta mõõdukalt viivitades oma paberid kokku korjanud, andes Krausele, Petersonile või mõnele teisele korüfeeale aega talle

sõbralikult õlale patsutama tulla, kuid keegi polnud seda võimalust kasutanud. Mis seal ikka, üks kõik kibelesid ju rikkalike, kaunilt serveeritud suupistete järele. Kanatiivad õlletaigas, singirullid, rulaad, minisüldid, millest särasid vastu üksikud porgandirõngad, grillitud šampinjoniid hallitusjuustu ja tillivarrega. Võib-olla pakuti juba ka veini, oli ju päeva olulisem osa läbi. Toivo oli hommikul kuulnud, kuidas oma korpulentsuses teistest enamgi autoriteedina mõjuv Valge – muidugi mitte selline tipp nagu Krause – siinse restorani kergelt konjakimekist pasteeti kiitis. Toivo ettekande ajal oli Valge aeg-ajalt kaasa noogutanud. Iga kord, kui mehe pea pisut koomilise järsu nõksatuse tegi, varjas tema lõualott lipsusõlme. Mikromaavärinale, mis üsna tahumatust miimilisest maastikust üle käis, panid punkti järeltõuked – mitte enam nii innukad, kuid ometi kogu nägu võbelema panevad. See, et Valgel ei jätkunud peale kõnet tunnustusõnu, johtus küllap tema vastupandamatust igatsusest hõrgu külmlaua järele. Mõte pakkus Toivole õelat lohutust. Ta teadis ilma teiste hea sõnatagi, mida ta väärt on. Oma eriala ta tundis, oli lapsest saadik olnud lummatud taimede imelisest maailmast täis kuldlõikelisi õisi, hämmastavalt nutikalt toimivaid ökosüsteeme, keerulisi sünteesimisprotsesse ja alles eos puhkavaid aretusvõimalusi. Sestap polnudki ta tundnud mitmesajale inimesele esinedes hirmu, ehkki alles eile oli talle paistnud ületamatu raskusena teatada administraatorile, et ta ukse kiipkaart ei tööta.

Toivo oli palju kordi katsetanud, libistades kaarti küll üht-, küll teistpidi läbi lugeja, ent uks jäi suletuks. Ehk oli ta lihtsalt saamatu, tegi mõne kohtlase vea või ei taibanud mingit algelist nõksu? Vastuvõtulaua neidis oli sisseregistreerimisel

jätanud Toivole pisut kõrgi mulje. Tüdruk kandis tagasihoidlikke, ent kalleid kuldehteid, ta paistis rohkem hoolitsetud, kui teenindajapalk lubas. Toivo oli üsna veendunud, et neiu selja taga seisab mõni tühine, ebaseaduslikult vara kokku kühveldanud noor rikkur, kes temasugusele ülevalt alla vaataks. Hotell maksab neiule üksnes taskuraha, on koht, mis toob vaheldust jõudeellu. Tüdrukut kõnetadagi oli raske, kummatigi siis temalt abi paluda. Nii oligi Toivo koridoris aega viitnud, teeseldes telefonis sõnumite lugemist, et piielda silmanurgast, kuidas naabrid oma uksi avavad. Ta oli täpselt nende eeskujul talitanud, ent tulutult. Löödult pöördus ta taas alumisele korrusele, jättes kerge kõhkluse järel oma tagasihoidliku pagasi toaukse taha. Ta ei soovinud kohvrit kaasa tarides mõjuda vähese vara pärast narrilt habiseva mehena. Liftis tabas Toivot siiski ärevus – vähemalt arvuti pidanuks ta endaga võtma, selles poleks ju midagi silmatorkavat ega imelikku, kui ta kerge koti on õlale unustanud. Keegi ju ei tea – ehk on tal seal mitte küll lausa Luvaglio, aga midagi üsna hinnalist.

Koridorides olid turvakaamerad, kuid pelk varguse mõtegi kätkes endas midagi nii jälki ja piinlikku, millega ta ei tahtnud põgusaltki kokku puutuda. Alklassides oli üks koolivend virutanud ära tema pastaka, mille isa oli Tšehhoslovakkias toonud. Pastaka otsas helkis kapsel vedelikuga, milles ujus laev. Ühtpidi teekonnal purjed täistuules, vastasuunal rehvitult. Pastakas oli kehalise kasvatusel ajal kotist kadunud. Toivo oli kohe kahtlustanud toda poissi, kes oli ainsana tunnist vabastatud ja veetis aega garderoobis. Ta proovis teisele jälile saada ning päeva lõpus silmaski oma pastakat klassivenna käes. Ometi ei tihanud ta poissi süüdistada. Toivo

vaikis kogu juhtumi sootuks maha ning pidi mõrult tunnistama, kuidas nädala jooksul üha jultunumaks muutunud klassivend tema imeasjaga lõpuks lausa varjamatult uhkeldas. Õnneks polnud elul kombeks alatasa nõögata. Retseptisioonis oli neiu siiski üsna abivalmis, ulatas midagi küsimata oma maniküüritud käega uue kaarditasku ning ka kõik asjad olid ukse taga kenasti alles. Uus kaart toimis vähemagi tõrketa.

Nüüd keerutas Toivo sedasama kaardiümbrikukest käes, pidades plaani, kas suunduda numbrituppa ja võtta igaks juhuks tuulepluus kaasa või jalutada kohe väljapääsu suunas. Kui keegi ta lahkumist märkakski, siis oletaksid nad, et ta suundub hoovi suitsu tegema. Hiljem, kui paus läbi ja rahvas saalis tagasi, ei pane keegi tema puudumist tähele. Hommikul oli ta istunud tagumistes ridades, enda esinemise eel aga ootevalmilt päris puldi ligiduses. Küllap arvatakse, et ta on taas asukohta vahetanud. Aga ehk kutsutakse ta ette, et tänada esinejaid veel kord, et kinkida nahkköites märkmik või spetsiaalselt sümposiooni tarvis tellitud soliidses kartongkarbis pastakas? Kindlasti mitte ujuva laevukesega. Toivo tundis, kuidas hirm ja ennatlik südametunnistuspiin temast üle uhkasid. Süda oli kergelt paha. Hoovi võis ju ikka minna, pisut värsket õhku hingata, lasta loorõrnal niiskusel oma nägu katta ja tunda vaevu aimatavat põlgust nende temast edukamate ja erudeeritumate vastu, kes ometi ei heljunud olmest kõrgemal, vaid vohmisid täidetud mune nii, et sentki lähetusrahasest kaotsi ei läinud.

Pöörduksest väljudes tundis Toivo, kuidas palavas saalis kuumenenud ihu alles talvekülma mere ligidusest kokkus, ent selle peagi omaks võttis. Ilm oli siiski soojem, kui ta aknast vaadates oli oletanud. Toivo märkas, et ta polnud

ainus õhtuotest loobuja. Parklas käis autouks, kuid üksnes selleks, et omanik saaks tagaistmelt kerge suvemantli võtta. Toivo tundis ära teretuttava, konkureerivas instituudis töötava noorema kolleegi, keda promenaadil ootas väike seltskond. Lähevad jalgsi, järelikult kavatsevad juba mõned joogid teha. Naised, mitte enam esimeses nooruses, kuid kenad, lõkerdasid ülemeelikult. Pisut liiga plikalikult, haleda meeldimispüüdega. Kas polnud too sinise pintsaku ja seemisnahast kingadega tüüp mitte kuulsa Taani sordiaretusfirma osanik, kelle kohta räägiti, et tema töö tulemusena võib Euroopat vallutada ammusest tulbipalavikku meenutav buum, mis teeb mehest miljonäri? Sealjuures polnud ta isegi mitte teadlane, vaid üksnes seemnefirma müügijuhi kohalt eri firmade omanike ringi tõusnud hea ninaga hakkaja äri-mees. Toivo tundis kerget vaenulikkust kaugeneva sirge selja vastu. Ta proovis endale sisendada, et selle põhjuseks pole labane kadedus, vaid asjaolu, et üks nondest algusaegade firmadest importis kahjurimürke, mis olid paljudes riikides keelatud. Tõsi, Velder – endagi üllatuseks avastas Toivo, et ta teadis mehe nime – oli tollest ettevõttest juba ammu lahkunud, kuid päris puhtaks ei suutnud Toivo teise mainet siiski pidada. Küllap Velder (mis ta eesnimi oligi? Taavi? Tanel?) ei näinud oma eduloo tagamaades midagi taunimisväärset. Sellised tüübid ei vaeva end eetikaga, kummatigi siis küsimusega, kas aasta tippündmuselt on paslik enne lõppu lahkuda. Velderi (hoopis Taavet!) sugused lubavad endale vaba sundimatut käitumist, lubavad endale selliseid uhkeid ilusjana ülal peetavaid tüdrukuid nagu eilse vahetuse administraator või ka selliseid pisut kulunud daame nagu need praegused, kartmata, et keegi neid viimaste tõttu

vähenoõdlikuks peab. Selle mõtte juures tabas Toivot järksu taas ebaharilik kergustunne. Juba teist korda päeva jooksul! Sedapuhku võimsamgi kui ennist esinemise järel. Teda valdas trotsi, minnalaskmise ja üleoleku laine. Otsustavalt pöördus temagi kesklinna suunas, sinna, kus tänavanurga taha kadus Velderi lõbus kamp.

Lokaale ja kohvikuid oli linnakese peatänavaga ääres rida-misi. Muist olid suviterrassid juba avanud, ent pilvise ilmaga seisid päevavarjud sorgus ja lauad inimtühjalt. Taimed amplites ja lillekastides polnud jõudnud veel kasvu koguda, näisid väetikesed. Paari vettinud õiega petuuniad tuhatooi kõrval, otsekui irooniline meenutus lilledele nime andnud võimsast sugulasest tubakast. Retrostiilis sildid, ukse kõrvale tõstetud menüütahvlid.

Toivo möödus kõige mainekamast restoranist, mida ajakirjanduses ohtralt kiideti. Arvatavasti oli tema eel kõndinud seltskond siia pidama jäänud, ikkagi pro-miljonäri prestiižile vastav asutus! Toivo ei soovinud nende inimestega kokku puutuda. Ta tahtis süvendada oma äsja saavutatud vabadustunnet kohas, kus anonüümsus annaks vaid hoogu juurde. Kus ta võiks olla keegi, kes ta ehk enam kunagi ei ole. Huvitav, millest selline veider vägi temas pead tõstis? Oli ta siis lõpuks, tänase esinemise järel, jõudnud enesesse uskumiseni? Seisundisse, mida ta oli lapsest saadik ihanud, kuid mis kahtleva meele, ei, õigem oleks öelda, et intelligentse skepsise tõttu ikka ja jälle käest libises. Kõneldes oli ta tundnud, et on hea. Ta oli sõandanud teha pikemaid pause, teades, et need veavad välja. Tema sõnamäng oli rahva korraks turtsatama ajanud, paaris ettekande lõigus võis nutikam kuulaja leida isegi filosoofilise allteksti. Kõnet koostades oli ta hoolikalt

kujundeid valinud, proovinud viljelda mitut tasandit. Alles nüüd, esinemisest ajaliselt eemaldudes hakkas Toivo aduma suurt rahuldust pakkuvat pilti. Tõesti, ta ei vaja isegi Krause komplimente. Ta on saavutanud erialase pädevuse ning see on kõik, mida ta oma eraklikult elult soovib. Tabamatu iiveldus kuskil rinna all oli tagasi, kuid üksnes hoona ja seda andis eirata. Pigem võis seda võtta meeldivast ärevusest tingitud pööritusena.

Raekojust pisut edasi asus keldrilokaal, just selline kõrvalisem koht, mida Toivo otsis. Pilvisest pärastlõunast soklikorruse hämarusse sattunud silmad kohanesid kiiresti. Veel enne, kui Toivo jõudis pilgu üle ruumi libistada, tabas ta kõrv ära tuttava hääle. Pagan! Velderi seltskond oli just siin! Teha polnud enam midagi, olnuks veider tagasi pöörata. Laudu oli vähe, vabana seisis vaid kolleegide kõrval olev. Toivo eelistas jääda leti äärde pukile. Ta polnud jõudnud tellitud konjakit mekkidagi, kui tundis kellegi kätt oma õlale langevat. Pead pööramatagi teadis ta, et see on Velder. Ei, mitte too teretuttav samast kambast, nagu võinuks eeldada, vaid just Velder. Kust küll tuli see tugev aimus, otsekui ilmutus, et nüüd kohe juhtub midagi erilist?

„Hea ettekanne, aga see ei üllata. Oleme sul juba mõnda aega silma peal hoidnud,“ alustas mees, kes teadis, et ta tutvustamist ei vaja ning kes reeglina sinatas. Toivo neelas teise ülbuse alla, osalt kohmetusest, aga veelgi rohkem kärsitust uudishimust. Velder nõjatus letile, kuid ei võtnud istet.

„Tegelikult oli meil juba ammu plaanis sind endale üle tõmmata. Sa saad HerbTecis oma tööd täpselt samamoodi edasi teha, ainult et paremates tingimustes ja, ma oletan, kolm korda suurema palgaga. Mu assistent võtab tuleva nädala alguses sinuga ühendust.“

Veel kord Toivole õlale patsutades pöördus ärimees vastust ootamata minekule. Sekundi murdosa valdas Toivot meeletu kiusatus põrmustada teise üleolev enesekindlus, hõigata kallis pintsakus seljale midagi eitavat, ent tohutu võidurõõm lämmatas enesehävitajaliku vastuhaku juba eos. Teda oli märgatud! Tal oli hind rahvusvahelisel turul, ilma et ta pidanuks end häbitult haipima nagu mõni noor Ulmann või Raiestik. Velderi familiaarsus polnud ju midagi muud kui omasuguseks arvamine! HerbTec oli maailmatase! Too ohtlike pestitsiididega kauplev ammune firma – ah, seal polnud Velder olnud rohkem kui aasta. Tal polnud ju erialast haridust, ehk noor mees algul ei taibanudki, mida nood mürgid käpalistele tähendasid! HerbTec avab Toivole võimaluse muuta aegruumi soovitud suunas, teha maailma paremaks. Hea uus ilm!

Otselkui unes kuulis Toivo, kuidas kolleegide seltskond sambataguses ruumisügavuses menüüd uurides kesise toiduvaliku üle nurises ja end midagi tellimata, teda kaasa kutsumata lahkuma asutas. Paremini ongi. Kui tuttavad läinud, jõi Toivo pokaali paari sõõmuga tühjaks ning tellis uue. Ta tundis, et jook hakkas rohkem pähe kui tavaliselt. Muidugi, ta polnud ju hommikust saadik süüanud. Eeterlik kergus temas tekitas soovi teha midagi tavatut. U-kujulise leti vastasotsas istus hobusesabaga neiu, baaridaami tuttav. Toivo viipas viimasele.

„Viige oma kaunile sõbrannale minu poolt šampust.”

See kukkus välja üsna loomulikult, leidis mees. Baaridaami pilgus vilksatas kerge hämmeldus.

„Vabandust, aga Champagne'i veine meil pole. Kas mõni teine vahuvein sobib?”

Toivo enesekindlus lõi korraks kõikuma, kuid taastus kiiresti. Rõhutatult loiult libistas mees pilgu üle peegelriiulil seisva pudelirivi. See ei öelnud talle suurt midagi. Ta välistas kolm, mida eelistas tema ema, ning tegi valiku huupi. Hinda kuuldes taipas Toivo kergendusega, et tegu pole mitte odava, vaid pigem kallimasse hinnaklassi kuuluva joogiga. Talle näis, et baaridaami usaldus tema vastu suurenes. Ere letivalgustus ei lasknud mehel hästi näha tüdruku reageeringut. Naised vestlesid midagi teineteise poole kummardudes, siis tõusis neiu ja jalutas, pokaal ühes käes, Toivoni.

„Täna teid, kuid üksi ma seda juua ei saa ja mu sõbranna töö ajal ei tohi,” tegi neiu lõuaga viipe leti suunas, mille teises otsas piilus üle jäänõu serva pudelikael. Korraga sigines tüdruku pilku rõõmus äratundmine: „Te esinesite meil täna! Mulle meeldis. Kui mul parasjagu vahetust pole, smugeldan ma end ikka taolistele üritustele kuulama. Need on mõnikord nii huvitavad.”

Nüüd tundis Toivo tüdruku ära. Ilma administraatori range vormirõiva ja klanitud krunnita, teksades ja T-särgis mõjus neiu hoopis kodusemalt. Kuldehted vilksatasid valgest kaelusest. Toivo lõi mõttes heitunult käega ja tellis kolmanda konjaki. Baaridaam muigas.

Hommikul pea ei valutanud, kuid kerge iiveldus, mis teda juba eile pärast esinemist oli tabanud, oli tagasi. Siiski tundis Toivo habet ajades endaga tõtt vaadates suurt rahulolu. Kui hästi oli kõik läinud! Ei tekkinud mingit piinlikku misnüüd-edasi-saab situatsiooni, vaid kõik piirdus paaritunnise meeldiva, oh kui enesetunnet tõstva vestlusega. Ei, flirti ju eile peaaegu polnudki. Noh, olgem enda vastu ausad, ei olnud tegelikult üldse. Aga see sobiski Toivole. Sirli huvi tema vastu

oli küll platooniline, kuid kindlasti siiras. Kui tore tüdruk, tark pealekauba! Erasmuse programmi kaudu maailma näinud. Ei põlanud ka rasket, ent tasuvat tööd Austraalia banaaniistanduses. Mis siis, et ülikooli praegu pooleli jätnud. See ei tähenda midagi, noorel vallalisel inimesel on aega ennast otsida. Ehk just kontvõõrana mõnda konverentsi kuulates saab alguse Sirli uus elusuund. Võib-olla on isegi Toivo sellele kaasa aidanud. Tüdruk oli temalt nii palju küsinud.

Hiljem bussiga kojusõidul seiras Toivo uudishimuga äärelinna eramuid. Ühes neist pidi Sirli ema ja isaga elama. Toivole näis, et ta on pisut armunud, kuid siiski oli hea, et nad polnud vahetanud telefoninumbreid. Pigem paar tundi vastutusvaba sisutihedat vestlust kui pikk ja eneseületuslik tee intiimsuseni. Pealegi, kui ta on juba HerbTecis, saab ta tahtmise korral tüdruku üles otsida. Toivot läbis külmavärin ja kohe seejärel soojalaine. Teda valdas Sirlit meenutades hetkeks seksuaalne erutus, mida ta polnud täheldanud eile, realselt tüdruku ligiduses viibides. Toivo juhtis oma mõtted mujale. Akna taga avaneval maastikul painutasid iilid kadakaid. Siit oli vaimus lihtne edasi minna okaspuu-krumenuloosini. Nüüd jätkus vaagimiseks ainet, mis peletas kõik häiriv-meelitavad ebaväärikad uiud. Siiski oli raske keskenduda, sest bussi katuse luugist sisse tulvav külm hoovus pani ihu värisema. Õieti peaks tõusma ja luugi sulgema. Tal on selleks ju täielik õigus, kui tuuletõmme ebaameeldiv on. Toivo piidles katuseakent, et selle mehhanismile pihta saada. Tõenäoliselt tuleks tal käsi puud jõuliselt alla sikutada. Aga kui see ei õnnestu? Tegelikult ju nii külm polnudki, tal on ehk lihtsalt kerge palavik, mis asja võimendab. Muidugi on tal mingi vaikselt näriv töö kallal, millest ka need pööritushood. Kaassõitjad näisid ju

üsna rahulolevad. Ehk teeks ta teistele reisijatele luuki sulgedes karuteene, talle hakataks viltu vaatama, üha umbsemaks muutuvast salongis demonstratiivselt tuult lehvitama.

Toivo üritas mõelda taas mändide võrsevähile, mida oli mullu Lõuna-Eestis avastatud. Ikka oli kõhe. Nüüd mõtles ta Sirlile, tüdruku soojale ihule, mis oli olnud üpris tema ligi, kui neiu küünitas üle ta käsivarre salvrätti võtma. Nad olid eile lõpuks olnud ju üsna vallatus meelolus, pisut vahuveinigi oli letile läigatanud. Plekke pühkiva naisekäe randmel läigatas kulda, kuid mitte kõrgilt nagu tunaiele hotellis, vaid kutsuvalt. Kui järele mõelda, siis vähemalt korra oli Sirlil talle ainiti, liiga ainiti otsa vaadanud. Kuum tulv andis taas maad vappes külmale. Toivo oli juba otsustavalt tõusmas, kui ta pilk langes eespool istuval naisele. Toogi tõmbas hõlmu koomale ja kergitas kraed. Proua istus otse luugi all, küllap läheb tal peagi nii viluks, et ta Toivost ette jõuab. Tuli vaid pisut kannatlik olla. Mees vaatas selja taha vabade kohtade järele, et külmaallikast eemale pääseda, kuid kõik kaugemad istmed olid hõivatud.

Paarikümne kilomeetri pärast hakkas juba päris kõle. Siis õnneks buss aeglustas asulasse sisse pööramiseks. Tuuletõmme hääbus. Järgnev kiirusepiiranguga teeremondilõik andis mahti soojust keresse koguda. Ja ega see luukki niisama lahti pole ununenud, ju see on ikka eelkõige bussijuhi otsustada, nentis Toivo. Vastvalminud asfaldiga sirgele jõudes hakkas küll uuesti külmem, kuid mitte enam nii nagu enne. Muidugi võiks Toivo mõnes järgmises pikemas peatuses paluda sohvrit katuseaken sulgeda. Selles pole midagi imelikku, kui ta ise pusima ei hakka. Velder, kui too mees üldse bussiga sõidaks, laseks kindlasti teisel tolmuse hoovaga käsi määrida. Mitte et Toivo ennast haritlasena bussijuhist

kõrgemal seisvaks peaks. Ei, lihtsalt rollid on sellised: üks on klient, teine teenindaja. Inimestena on nad võrdsed. Mõtetega sinnamaale jõudnud, märkas Toivo suureks kergenduseks, et mantlisse mähitud proua kannatus katkes. End täies matroonlikus kogukuses korraks käepideme külge riputades sikutas naine luuki. Nagu Toivo oligi kahtlustanud, see nii hõlpsalt ei sulgunud. Naine jõnksutas asjatult hooba ja vaatas abiotsivalt rahva hulgas ringi. Toivo ja naise vahel istusid üks poiss – oma viisteist kindlasti, peaaegu täismees! – ja kergelt asotsiaalse, kuid elus karastunud moega papi. Üks neist oleks ometi võinud taibata härrasmehelikkust ilmutada! Lõpuks õnnestus naisel luuk kinni tõmmata. Kui proua peopesaga oma beeži mantli külge riivas, jäi sellele tahmane jälg. Toivo pöördus aknast välja vaatama, peagi algasid liigirohked rannapuistud.

Õhtul koju jõudes tundis Toivo, et tegu pole mitte enam kerge viiruse, vaid millegi tõsisemaga. Vastiku eelaimusega ennast kraadides avastas mees, et palavik küünib 40 pügalani. Tal ei jätkunud jõudu teed teha. Pooleldi riides, kobis Toivo teki alla, kus veetis vaakudes, ajuti deliiriumis viibides järgmised kolm ööpäeva, enne kui söandas kiirabi kutsuda.

„Imelik,” sõnas uus assistent telefoni käest pannes ja oma veidi liiga silmatorkavate kunstripsmete varjust Taavet Velderi poole vaadates. „Alles teisipäeval öeldi instituudist, et ülejärmisel nädalal tuleb ehk tööle, kuid eile oli ta haiglas kopsupõletikku surnud. Kas seda tänapäeval ikka veel juhtub? Huh, mul oli ju ka kunagi kopsupõletik, kui õudne mõelda! Kas ma helistan nüüd Ulmannile?”

Nõutus noore naise pilgus muutis ta armsaks.